

Leth: Det er mig en Tilfredsstillelse at kunne begynde med at udtale, at jeg er enig med den ærede Forespørger deri; at sagesløse Personer, som paa offentlig Gade eller Wei blive overfaldne, have Krav paa Understøttelse af det Offentlige til deres Sikkerheds Betryggelse og paa at faae den vedkommende Ugjerningsmand straffet. Men jeg tror forøvrigt, at den ærede Forespørger her har rørt ved et Spørgsmaal, der har en noget større Rækkevide, end, om jeg opfattede ham rigtig, i dette Dødblik foresvævede ham. Jeg sigter herved til, at ifølge vor Straffelov er Paatalen som bekendt ordnet saaledes, at Hovedreglen er den, at Paatalen af de i Straffeloven ommeldte Forbrydelser foretages af det Offentlige; men derfra er gjort en Række Undtagelser og Modifikationer saaledes, at i nogle Tilfælde er Paatalen overladt til den Private, i andre Tilfælde er Paatalen vel paabudt at skulle ske af det Offentlige, men den er gjort afhængig af en fra den private Fornærmede fremsat Begjæring i saa Henseende. I andre Tilfælde endelig træder det Offentlige til ogsaa uden Begjæring af den Fornærmede, men Tiltale kan bortfalde, naar den Fornærmede begjærer det. Der kunde maasse endnu findes flere Nuancer i Straffelovens Paataleregler, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Det er bekendt, at den oprindelige Regel hos os var den, at den Fornærmede havde under alle Omstændigheder Ret til at paatale den Forseelse, som var begaaet imod ham baade til Ansvar for Straf og til Erstatning. Efterhaanden er dette Forhold, der har bestaaet længe, gledet over i et andet Spor saaledes, at lidt efter lidt er i de fleste Tilfælde Paataleretten kommen til at ligge hos det Offentlige; men der har dog hos Juristerne længe været Spørgsmaal og herfter Tvivl om, hvorefter ikke den private Fornærmede bestandig havde beholdt sin Paataleret, uanset at ogsaa det Offentlige havde en saadan. Disse Tvivl have idetmindste bestaaet, indtil Straffeloven af 10de Februar 1866 udkom, og jeg tror ogsaa at kunne sige, at man selv efter denne Lovs Emanation endnu fra forskjellige Sider idetmindste ikke har villet anerkjende, at den private Paataleret var bortfalden. Smidlertid er det mig dog bekendt, at Domstolene anse, at den private Paataleret for den Fornærmede er bortfalden, saasnart Sagen hører under en offentlig Paatale efter Straffeloven. Jeg har en Dom her, der er afgiven af den kongelige Landsret samt Hof- og Stadsret af 24de Oktbr. 1881, Sag 271/1881, og i denne Dom udtales netop den Mening, som jeg nys berørte. Sagen dreiede sig om et Dverfald. Det var en Mand, der havde slaet en anden i Ansigtet med et Glas. Den, der var bleven slaet, anlagde gjensidig privat Paatale Sag mod Fornærmeren, og

der blev givet Dom ved Underretten. Denne Dom blev appelleret til Overretten, men Overretten gik ud fra, at da Forholdet var af den Bestaaffenhed, at der var flydt Blod, hørte Sagen ind under Straffelovens § 203 og ikke under § 200, og Underrettens Dom blev derfor annulleret, idet der ikke kunde tilkomme den Private nogen Paataleret. Det er muligt, at der endnu eksisterer flere Præjudikater i den Retning. Det forekommer nu mig, at det er en simpel og naturlig Ret for Enhver, der bliver fornærmet, at kunne paatale den imod ham begaaede Forseelse baade til Ansvar, til Straf og til Skadeserstatning, uden at den Fornærmede i saa Henseende behøver at være afhængig af noget Formynderskab fra det Offentliges Side. Paa den anden Side er det klart, at der kan gives mangfoldige Tilfælde, hvor den Fornærmede kan have god Grund til at ønske at paatale Sagen, men hvor det Tilfælde, som er indtraadt, ogsaa maa siges at interessere det Offentlige og det almene Vel, og dette gjælder navnlig om saadanne Tilfælde, hvortil den ærede Forespørger har sigtet ved den stillede Forespørgsel. Feilen er da efter min Opfattelse den, at der ikke findes en Form, under hvilken den private Anklager, den private Fornærmede, der selv optræder som Sagsøger, kan virke sammen med Politiet. Det kan mange Gange være meget utilfredsstillende for den, der er fornærmet, at han, naar han melder Sagen til Politiet, maa høre, at Politiet ikke finder Anledning til at blande sig i Sagen eller gjøre Noget ved den, og han selv saa skal være udelukket fra at tage Sagen i sin Haand. Paa den anden Side er det fuldkommen rigtig, hvad den ærede Justitsminister nævnte, at Assistance fra Politiets Side, hvor den private Fornærmede optræder som Sagsøger, er ham af overordentligt Værd, og at han mange Gange vil have vanskeligt ved at ramme Lovovertræderen, hvis en saadan Assistance ikke kan gives ham. Om der nu kan være Grund til i dette enkelte Tilfælde, som her foreligger, at søge Straffeloven forandret, skal jeg lade staa ved sit Værd. Jeg tror ialtfald at kunne sige, at Paatalereglerne i det Hele trænge til at forandres, og naar man ser hen til det Lovudkast angaaende Strafferetspleien, der atter iaar er forelagt her i Thinget, indeholder det ogsaa forskjellige Momenter, som gaa i den Retning, som jeg nys paapegede. Det er i og for sig vistnok idetmindste efter min Opfattelse en Feil ved Straffelovens Paataleregler, at de lade saa meget i saa Henseende være afhængigt af Forbrydelsens objektive Bestaaffenhed. Naar man f. Ex. ser hen til Straffelovens § 200, saa ere tørre Hug og Slag ikke Genstand for offentlig Paatale, dem maa den Private paatale selv; det hebdter nemlig